

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Model de nevoie și chip de sfințenie

SFÂNTA CUVIOASĂ MARIA EGIPTEANCA

DUMINICA A 5-A DIN POST (a Sf. Cuv. Maria Egipteanca)

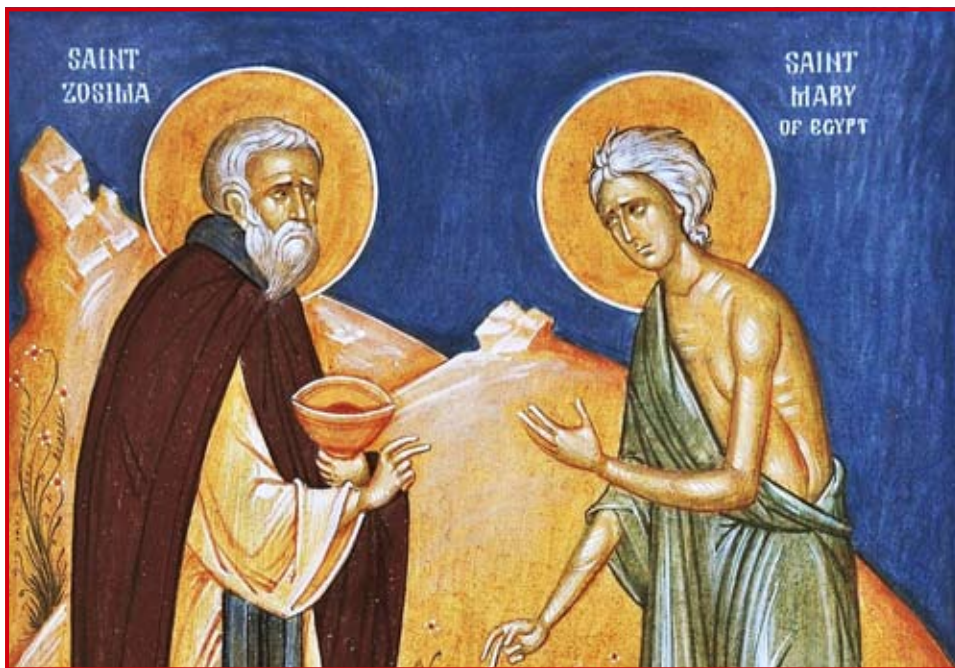
SF. SFÎNȚIT MC. IANUARIE,
EPISCOP DE BENEVENT;
SF. MC. TEODOR DIN PERGA;
SF. MC. ALEXANDRA ÎMPĂRĂTEASA

Voia să-i facă pe ucenici să înțeleagă că El este Fiul lui Dumnezeu, care a venit pentru mântuirea neamului omenesc, iar nu spre inaugurarea unei împărății pământești, în care Apostolii să aibă diferite ranguri și măririi în jurul lui Iisus, așa cum au cerut Apostolii Iacob și Ioan. Hristos le răspunde că esența urmăririi Lui este slujirea pe un drum al Crucii, al jertfei și al dăruirii.

Iisus le zicea: „Fiul Omului nu a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea viața, preț de răscumpărare pentru mulți.” (Marcu 10, 45)

A doua pericopă evanghelică, cea de la Luca, ne prezintă momentul din Betania când, aflându-se Domnul în casa lui Simon cel lepros, o femeie păcătoasă s-a apropiat de Domnul și, plângându-și viața de până atunci, uda cu lacrimi picioarele Mântuitorului și le ștergea cu părul capului ei. Pe această femeie, Hristos Domnul o vindecă la suflet, iertându-i păcatele ei cele multe. Tot așa și Cuvioasa Maria Egipteanca, pe care biserica o pomeneste în această Duminică, ni se arată ca un model de pocăință și un chip luminat de sfințenie.

Unele aspecte din viața Cuvioasei Maria Egipteanca ne vor ajuta să înțelegem mai bine Taina convertirii omului de la o viață păcătoasă, robă plăcerilor, la o viață nouă în lumina harului lui Hristos, prin pocăință, smerenie, post, rugăciune și multă nevoie. Această cuvioasă a pustiei a trăit în sec. al V-lea d.Hr., iar pilda vieții ei era cunoscută în mănăstirile din Palestina. Mai târziu, la

Ne aflăm în Duminica a V-a din Postul Mare, iar prin cele două pericope evanghelice pe care tocmai le-am ascultat (Marcu, cap.10, Luca, cap.7) Biserica ne descoperă o bogăție de învățături folositoare vieții noastre duhovnicești.

Astfel, din relatarea Sfântului Evanghelist Marcu reținem că, în drum spre Ierusalim, Mântuitorul Hristos vestește acum a treia oară ucenicilor Săi despre apropiatele Sale Pătimiri pe care le va îndura în Sfânta Cetate, că va fi prins, bătut, condamnat la moarte și răstignit pe cruce, dar a treia zi va învia.

începutul sec. al VII-lea, Patriarhul Sofronie al Ierusalimului îi scrie viața după mărturiile existente, scriere așezată mai târziu în rânduiala Deniei Canonului cel Mare, din miercuria săptămânii a 5-a din Post.

Putem distinge în viața Cuvioasei Maria Egipteanca două perioade diametral opuse: o perioadă a omului păcătos, vândut și rob al păcatului și o altă perioadă a omului celui nou în Hristos, care, prin rugăciune, post și aspre nevoie a ajuns „înger în trup” și a dobândit chipul sfințeniei. Cuvioasa Maria era de loc din Egipt, de pe la 12 ani părăsește casa părinților și ajunge în Alexandria, unde, chinuită de patima desfrânării, trăiește 17 ani ai tinereții sale în plăceri și desfătări trupești. Într-una din zile se alătură și ea, tot cu

gânduri păcătoase, unui grup de pelerini care călătoreau la Ierusalim pentru praznicul Înălțării Sfintei Cruci. Ajunsă acolo, încercă și ea să intre în Biserica cea mare a Învierii, zidită de Împărăteasa Elena, să se închine Sfintei Cruci. Din rânduială dumnezeiască o putere nevăzută o oprea să intre în Biserică. În acel moment își vine în sine și înțelege că viața păcătoasă de până atunci, departe de Dumnezeu, o împiedică să intre înăuntru. Conștientizând stare ei păcătoasă, făgăduiește în rugăciune înaintea icoanei Maicii Domnului să-și schimbe total viața. E momentul convertirii sale. Din acel moment puterea lui Dumnezeu o ajută și intră înăuntru și se închină Sfintei Cruci. La ieșire mulțumește Maicii Domnului și e hotărâtă pentru o altă viață, pentru o altă

călătorie în pustia de dincolo de Iordan.

Își cumpără trei pâinișoare, trece pe la Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul de la Iordan, unde se împărtășește cu Sfintele Taine și, trecând Iordanul, pășește adânc în pustiu, hotărâtă ca prin asceză aspră, rugăciune smerită și lepădare de sine să urmeze lui Hristos. S-a nevoit 47 de ani fără să vadă un chip omenesc, luptându-se după mărturia ei vreo 17 ani cu patimile trupului, cu uneltirile diavolului și cu amintirile vieții păcătoase petrecute în Egipt.

Le biruie pe toate cu ajutorul harului dumnezeiesc și apoi află liniștire. Puțină îi era hrana, aspre erau nevoițele, dar pline de lumină îi erau razele harului dumnezeiesc care odihneau asupra ei. Aici, în pustiu, a găsit-o părintele Zosima, călugăr îmbunătățit

din mănăstirile de la Iordan, în această perioadă a Sfântului Post și îi va asculta viața spusă de ea, devenind primul ei duhovnic.

Părintele Zosima a rămas adânc impresionat de acest chip îngeresc, dar și de darurile sfinte pe care cuvioasa le primise de la Dumnezeu. Când s-au despărțit, cuvioasa rămânând în pustiu și părintele Zosima întorcându-se la mănăstirea lui, sfânta l-a rugat pe părintele Zosima ca în anul următor, în Sfânta și Marea Joi, să vină într-un anumit loc la Iordan, iar sfânta va veni acolo ca să fie împărtășită cu Sfintele Taine, fapt care s-a și petrecut, cuvioasa trecând Iordanul ca pe uscat în chip minunat, după care s-a întors în pustie. Cuvioasa l-a rugat pe părintele Zosima să revină după un an, acolo unde a

întâlnit-o prima dată. Venind acolo părintele Zosima după un an, a aflat-o pe cuvioasa fără suflare, trecută la cele veșnice, chiar în ziua din anul trecut când s-a împărtășit cu Sfintele Taine. Mai mult, lângă trupul ei se afla scris pe nisip numele ei, Maria, și rugăminta ca părintele Zosima să-i îngroape acolo trupul, fapt împlinit de monah cu ajutorul unui leu care a venit în chip minunat și l-a ajutat.

Chipul acestui „înger în trup” ni-l pune astăzi înaintea Bisericii, chemându-ne la pocăință sinceră, ca prin rugăciune, smerenie, post, nevoiță și faptă bună să ajungem și noi să gustăm, ca și Cuvioasa Maria Egipteanca, încă din această viață bucuriile și darurile Împărăției Cerești. Amin! ✕

Pr. Eugen Morar

SFÂNTUL CUVIOS VASILE DE LA POIANA MĂRULUI

Starețul Vasile a fost părintele duhovnicesc al starețului Paisie de la Neamț și unul din cei mai vestiți dascăli și lucrători ai rugăciunii lui Iisus din secolul XVIII. Contemporan cu marele mitropolit gruzin al Țării Românești, Antim Ivireanul, contemporan și apropiat ca vârstă de Pahomie al Romanului, Vasile „de la Poiana Mărului” este unul dintre numeroșii clerici ortodocși care în decursul timpului și-au găsit azil și mediu prielnic de afirmare în spațiul ortodoxiei și al culturii românești.

S-a născut în anul 1692, prin părțile Poltavei, Ucraina. A petrecut câțiva ani „în Rusia și în munții Moșenski și în alte sihăstrie.” Se va hotărî apoi să vină în Țările Române, pentru că în Rusia li se interzice călugărilor să trăiască în sihăstrie.

Pentru o perioadă stă la schitul Valea Schiopului, apoi ajunge la schitul Dălhăuți. În 1715 este hirotonit preot, ajunge egumen al Măn. Dălhăuți și-și va petrece aici 20 de ani, adunând în jurul său 40 de călugări sihaștri, pe care îi va deprinde cu ascultarea, smerenia, tăcerea și lucrarea de taină a rugăciunii lui Iisus. Astfel, starețul Vasile face din obștea sa o adevărată școală de trăire isihastă, după învățătura Sfinților Părinți. Ucenicii săi, atât români cât și ruși, trăiau în desăvârșită dragoste și bună rânduială. Nemaîncăpând la Dălhăuți, o parte se stabilesc la schiturile din jur: Trăisteni, Ciolanu, Cârnu, Rătești, Rogoz, Bonțești, Valea Neagră și altele. Starețul Vasile însuși, împreună cu 12 monahi, se așază la Poiana Mărului (la 50 km vest de orașul

Râmnicu-Sărat) în 1733, unde întemeiază un schit.

Precursor și părinte duhovnicesc al starețului Paisie

De la Poiana Mărului starețul Vasile va conduce unsprezece alte schituri, cu care va fi în contact permanent, fie vizitându-le personal, fie trimițând din scrierile sale. Astfel îl va cunoaște la Trăisteni pe tânărul monah Paisie - pe atunci rasoforul Platon. Făcându-i o impresie deosebită, starețul dorește să-l ia cu sine pe tânăr la Poiana Mărului, pentru a-l face preot, dar acesta refuză, neconsiderându-se vrednic de o asemenea cinste. Legăturile celor doi vor rămâne totuși foarte strânse și starețul Vasile va fi cel care îl va tunde pe ucenicul său în monahism în anul 1750 la Athos.

Pe starețul Vasile îl întâlnim în anul 1749 la București cu ocazia vizitei

patriarhilor Alexandriei, Antiohiei și Ierusalimului. Starețul Vasile va fi chestionat de cei trei, iar conținutul interogatoriului viza ceea ce starețul îi învăța în mod direct sau prin scrierile sale pe monahi. După ce au constatat ortodoxia credinței sale, negăsind în învățătura sa nici urmă de eroare, cei trei patriarhi „foarte s-au bucurat și l-au binecuvântat și i-au dat mărturie în fața a tot Sinodul, astfel ca nimeni să nu se îndoiască de învățătura lui.”

Scrierile Cuv. Vasile de la Poiana Mărului și învățătura sa isihastă

Starețul Vasile de la Poiana Mărului, practicant al rugăciunii inimii, aduce vieții religioase românești o nouă deschidere, făcând cunoscută la noi personalitatea și opera luceafărului spiritualității rusești, Nil Sorski. Pune bazele unei literaturi neo-isihaste în cuprinsul Mitropoliilor românești prin cele trei „Prefațe” la Sf. Grigorie Sinaitul, Filotei Sinaitul și Isihie preotul, două dintre acestea traduse în limba română.

Sf. Cuv. Vasile a fost o călăuză duhovnicească atât pentru comunitatea de la Dălhăuți sau Poiana Mărului, dar și pentru alte comunități din zonă. Pentru a transmite fundamentele învățăturii duhovnicești și pentru a răspunde diferitelor întrebări și îndoieli, s-a folosit de întâlniri personale și reuniuni comunitare.

Schitul Poiana Mărului avea o viață culturală și duhovnicească bogată și surprinzătoare: exista o bună bibliotecă cu ediții și manuscrise în slavonă, ucraineană și română, iar monahii se ocupau cu munca de copiere a manuscriselor.

Această activitate va continua cu intensitate și după moartea starețului. În anul 1867 avem informații că se mai păstrau la Poiana Mărului 543 volume, dintre care 396 rusești. Un incendiu din 1879 a mistuit multe din odorele și cărțile aflate la Poiana Mărului. Un alt

incendiu devastator mai avusese loc și la 17 aprilie anul 1771, la doar câțiva ani de la moartea Cuv. Vasile, din anul 1767.

Ajungând la măsura marilor sihaștri, Sf. Cuv. Vasile de la Poiana Mărului și-a dat sufletul în mâinile Domnului, lăsând

în urmă numeroși ucenici. Cu învățătura sa despre rugăciunea lui Iisus, Cuv. Vasile se încadrează în istoria dezvoltării acestei practici, fiind un precursor direct al renașterii spirituale care este legată de numele Starețului Paisie de la Neamț și de „Filocalie”. ❖

SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE, PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, născut în Capadocia, într-o familie creștină, a rămas fără tată din copilărie. S-a mutat cu mama sa din Capadocia în Palestina, unde aveau mai multe averi. A intrat în serviciul militar și, datorită vitejiei, prin osteneală, pricepere și destoinicie tânărul Gheorghe a ajuns conducător de armată, în garda împăratului, la vârsta de 20 de ani, după ce a trecut la Domnul și mama sa.

Până la anul 303, împăratul Dioclețian nu ia nici o măsură împotriva creștinilor, ci le îngăduie chiar celor vrednici să urce până la cele mai înalte slujbe în împărăție. Dar, după acest an, din îndemnul ginerelui său Galeriu, pe care Dioclețian l-a luat ca însoțitor la domnie, începe prigoana împotriva creștinilor. Perioada de persecuție se va încheia după decretul de la Milan, din 313, prin care Sfântul Împărat Constantin dă libertate creștinilor.

În anul 303, împăratul Dioclețian începe deci lupta împotriva creștinilor: se dărâmă lăcașuri de cult, sunt interzise adunările creștinilor, cărțile sfinte sunt arse. Cei ce refuză să aducă jertfă zeilor sunt uciși. Chiar în aceste condiții, Sfântul Gheorghe nu se ferește să-și mărturisească credința în Hristos, motiv pentru care va fi întemnițat. Supus chinurilor, cum ar fi: loviri cu sulița, tras pe roată, îngropat în var, lespezi de piatră puse pe piept, nu renunță la credința sa. Cei prezenți la aceste suferințe, uimiți că Sfântul Gheorghe a rămas nevătămat și că a înviat un mort, renunță la credința păgână și primesc credința în Hristos. Minunea învierii celui decedat a convins-o și pe împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, să îmbrățișeze creștinismul.

Isplit cu onoruri pentru a jertfi zeilor, Sfântul Gheorghe nu acceptă lepădarea de Hristos. Este condamnat la moarte prin decapitare, în ziua de 23 aprilie 304, aceasta rămânând de atunci zi de prăznuire.

Sunt multe biserici cu hramul „Sfântul Gheorghe”, iar creștinii îi poartă numele, de asemenea și multe orașe din țară. Al treilea braț al Dunării din Delta se numește „Brațul Sfântul Gheorghe”. Este ocrotitorul Armatei Române, a cărei zi, 23 aprilie, coincide cu sărbătorirea Sfântului.

Steagul Moldovei, trimis de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare la Mănăstirea

Zografu din Muntele Athos, are chipul Sfântului Gheorghe doborând balaurul. Era folosit de români ca o chemare a poporului la lupta creștinilor împotriva balaurului vremii, adică a păgânilor otomani. Dovadă stă și rugăciunea voievodului sfânt al Moldovei scrisă pe steagul său: „O, luptătorule și biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi și în nenorociri grabnic ajutorător și cald sprijinitor, iar celor întristați, bucurie nespusă, primește de la noi această rugămintă a smeritului tău rob, a Domnului Io Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Țării Moldovei. Păzește-l pe el neatins în lumea aceasta și în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Și aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43-lea an al Domniei Sale”.

Sfântul Gheorghe este și patronal Angliei, al Georgiei și al Moscovei. În Lituania, Sfântul Gheorghe este venerat ca protector al animalelor, iar în unele regiuni ale Spaniei ziua Sfântului se serbează cu mese bogate și cu daruri. ❖

De ce îngăduie Dumnezeu să avem necazuri?

❖ Dumnezeu îngăduie ca omul să aibă multe încercări, boli și nenorociri și alte rele de la oamenii ce ne înconjoară – calomnii, blesteme, nedreptăți. Noi trebuie să le primim pe toate răbdători, fără să ne mâhnim, ca pe niște binecuvântări.

❖ Când cineva ne tratează urât pe nedrept, trebuie să ne bucurăm și să-l privim pe cel ce s-a purtat așa ca pe un mare binefăcător, căci el face cu putință pentru noi agonisirea de comori în viața ce va să fie.

❖ Orice mâhnire să o suportați cu bucurie, mâhnirile pe care ni le pricinuesc oamenii sunt mai dulci decât „siropurile” pe care ni le oferă cei care ne iubesc.

Vedeți, în Fericiri, Hristos nu spune: „Feriți-vă veți fi când vă vor lăuda”, ci: „Feriți-vă veți fi când vă vor ocări” și, mai ales, „când vă vor minți din pricina Mea”. Atunci când ocărârea nu este pe dreptate, cel ocărât adună răsplată. Iar dacă ea este pe dreptate, atunci acela își

plătește păcatele. De aceea, nu numai că trebuie să-l răbdăm fără murmur pe cel care ne ispitește, ci să simțim și recunoștință, pentru că ni se dă prilejul să ne nevoim în smerenie, dragoste și răbdare.

❖ Dumnezeu ne dă numeroase ocazii de a dobândi Raiul, însă noi nu primim aceste daruri, le respingem.

❖ Dați-vă inima toată lui Dumnezeu, nu lumii. Cel ce și-a dat inima lumii este un vrăjmaș al lui Dumnezeu. Medicamentul cel mai bun pentru fiecare încercare a noastră este încercarea mai mare a semenilor noștri, pe care este de ajuns să o comparăm cu a noastră, pentru a ne putea da seama de marea diferență dintre ele și de marea dragoste pe care ne-a arătat-o Dumnezeu, Care ne-a îngăduit o încercare mai mică. Atunci Îi vom mulțumi, ne va dura pentru cel ce suferă mai mult și ne vom ruga din toată inima să-l ajute Dumnezeu. ❖

Cuviosul Paisie Aghioritul

SFINȚI ROMÂNI APĂRĂTORI ȘI MĂRTURISITORI AI DREPTEI CREDINȚE

Această săptămână este una din cele mai bogate săptămâni din calendarul Bisericii Ortodoxe Române, acum fiind prăznuiți mulți sfinți români, cel mai adesea mărturisitori și apărători ai credinței ortodoxe pe meleagurile românești. Ei au plătit cu viața sau exilul apărarea ortodoxiei.

Sfinții Mucenici Pasicrat și Valentin

La 24 aprilie, se sărbătorea în cetatea Durostor (Silistra), din provincia romană Moesia Inferior, local, pătămirea celor doi frați, Sf. Mc. Pasicrat și Valentin. Sinaxarul Bisericii de Constantinopol ne relatează că aceștia erau ostași creștini din legiunea armatei romane de la Dunăre, cu sediul la Durostor, în timpul împăraților Dioclețian și Maximian Galeriu. Refuzând să jertfească idolilor, îl mărturisesc pe Hristos și în anul 298 sunt arestați și condamnați la moarte prin tăierea capului. În timp ce slujitorii duceau pe sfinți afară din cetate, la chinuri, îi însoțea mama lor, încurajându-i să fie fără de frică și să sufere chiar moartea pentru Domnul Hristos, Care a pățimit pe Cruce pentru noi. Pasicrat avea douăzeci și doi de ani, iar Valentin – treizeci.

Sfântul Ierarh Ilie Iorest, mitropolitul Transilvaniei

Sfinții Ierarhi Mărturisitori Ilie Iorest, Sava Brancovici și Iosif, ca și Simion Ștefan sunt cinstiți pentru că au apărat ortodoxia în fața influențelor calvine și catolice, pentru că au întărit unitatea românilor în jurul dreptei credințe.

Sf. Ier. Ilie Iorest a fost mitropolitul Transilvaniei între anii 1640 și 1643. Se cunoaște că s-a născut în jurul anului 1600, într-un sat din Transilvania, din părinți drept-credincioși. De mic ia drumul mănăstirii spre a-l urma lui Hristos, intrând în obștea Măn. Putna. Aici învață și meșteșuguri, precum caligrafia și tehnica

pictării icoanelor. Pentru că a dat dovadă de o învățătură aleasă și de o viață duhovnicească înaltă, este ales în scaunul de mitropolit al Ardealului. Hirotonirea sa într-un arhiereu va avea loc la Târgoviște, iar apoi va fi instalat în scaunul mitropolitan din Alba Iulia. Principele Gheorghe Rakoczi îi impune difuzarea unui catehism calvin printre români. Pentru că refuză acest lucru, este trimis în închisoare, vreme de nouă luni. După eliberare pleacă la Măn. Putna, unde și trece la Domnul în 1678. Este canonizat în anul 1955, cu zi de prăznuire 24 aprilie.

Sfântul Ierarh Simion Ștefan, Mitropolit al Transilvaniei

După Sf. Ier. Ilie Iorest, între anii 1643 și 1656 ocupă scaunul mitropolitan de la Alba Iulia Sf. Simion Ștefan. Calvinii îl obligă și pe acesta să promoveze calvinismului în detrimentul credinței străbune și să renunțe la 17 din cele 20 de protopopiate ale mitropoliei. I se impun un număr de obligații calvine, dintre care: predica să se facă numai din Sf. Scriptură, învățământul teologic să fie după catehismul calvin, iar cultul icoanelor să fie înlăturat. Și totuși, mitropolitul Simion Ștefan reușește, din mila lui Dumnezeu, să păstreze neîntinată credința ortodoxă și cultura românească. În anul 1648 Simion Ștefan tipărește la Alba Iulia traducerea în limba română a Noului

Testament, iar în 1651 - Psaltirea. Pleacă la Domnul în anul 1656. În ziua de 21 iulie 2011, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române aprobă canonizarea mitropoliților Transilvaniei Andrei Șaguna (30 noiembrie) și Simion Ștefan (24 aprilie).

Sfântul Ierarh Sava Brancovici, mitropolitul Transilvaniei

Și el s-a luptat împotriva încercărilor de calvinizare a Bisericii Ortodoxe din Transilvania. S-a născut în Transilvania într-o familie de sârbi stabilită în părțile Aradului, însă o bună perioadă a vieții sale a locuit în Țara Românească. În 1656, după trecerea la cele veșnice a mitropolitului Simion Ștefan, protopopul din Ineu, Simeon Brancovici a fost ales mitropolit al Transilvaniei. Fusese călugărit la Târgoviște, cu numele de Sava. În 1680 este arestat și întemnițat atât din motive politice, dar și pentru faptul că și-a apărat turma ortodoxă de calvinism. Stă trei ani în închisoare. Este eliberat de principele Mihail Apaffi. Suferind și în vârstă, ierarhul trece la Domnul în aprilie 1683. Canonizat în anul 1955, este prăznuit tot la 24 aprilie.

Sfântul Ierarh Iosif Mărturisitorul din Maramureș

A fost hirotonit de către mitropolitul Dosoftei al Moldovei ca episcop de Maramureș. Sfântul Iosif Mărturisitorul s-a împotrivit încercărilor de atragere a românilor la Biserica Romano-Catolică. În 1701 este chemat la Viena și îndemnat să părăsească ortodoxia. Refuzul său categoric stârnește înverșunarea împotriva ierarhului, aducându-i-se calomnii și învinuiri nedrepte. Episcopul Iosif este chemat la Sibiu și aruncat în temniță, de unde numai insistențele clerului și credincioșilor Maramureșului îl mai scot. Dar este închis din nou în 1705, fără judecată. Se întoarce abia în 1711, încercând să recupereze scaunul episcopal. Moare însă în același an. Sfântul Iosif Mărturisitorul a fost proslăvit ca sfânt la data de 21 iulie 2011 de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Este prăznuit la 24 aprilie. ✕

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 APRILIE 2024

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a din Post (a Sf. Cuv. Maria Egipteanca) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 22.04	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Litie, Acatist
Marti 23.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	†) Sf. Mare Mc. Gheorghe, purtătorul de biruință Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
Miercuri 24.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -18 ³⁰	Taina Sfântului Maslu
Vineri 26.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	De la 22 ³⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea. Dezlegarea sărindarelor. (Sâmbăta lui Lazăr – Pomenirea morților)
Sâmbătă 27.04	De la 08 ⁰⁰	Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 28.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	†) Intrarea Domnului în Ierusalim - Duminica a 6-a din Post (a Floriilor) Utrenia, Sfânta Liturghie